EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 25 | Actualitzat el 06/03/2013 a les 00:00

Crisi, crisi, crisi

Ja sé que, a hores d'ara, lamentar-se és tan inútil com estèril. Però no em cansaré de repetir -perquè no em canso de pensar-hi- que si tots plegats haguéssim tocat de peus a terra, si no haguéssim viscut per sobre de les nostres possibilitats, si els bancs no haguessin fet tot el possible per entabanar-nos i nosaltres no ens haguéssim deixat entabanar tan fàcilment, si haguéssim comptat amb uns dirigents amb una mica més de perspectiva, ara els efectes de la crisi serien menors.

L'altre dia em vaig trobar fent una reflexió, davant d'un grup d'adolescents, que em va retornar una imatge decadent de mi mateix. Els recordava com ho tindran de fotut quan -uns d'aquí a poc i d'altres d'aquí a uns anys- surtin a buscar la primera feina. Ells, que van ser educats en un entorn dominat per l'abundància, on els gossos es lligaven amb llonganisses i res que no fos caríssim i nou de trinca no tenia valor, han hagut de patir una dràstica reducció d'expectatives. Són la generació que haurà viscut la joventut en plena crisi econòmica. La majoria, ara mateix, tenen deu mil preocupacions que passen per davant d'aquesta situació, i en canvi han de sentir per totes bandes els missatges angoixats, pessimistes i apocalíptics dels mateixos adults que els havíem malcriat. Però és que són ells, els agradi o no, la generació que haurà de liderar la sortida d'una conjuntura que ara mateix no sembla que s'acosti a cap final. Em poso a tremolar cada vegada que el governant de torn s'esplaia en frases de l'estil "hem tocat fons", "ja es veu la llum al final del túnel" o "es comencen a percebre indicis de recuperació". Tothom sap que aquestes afirmacions responen tan sols a un intent d'exorcitzar els maldecaps immediats a base d'insultar la nostra intel·ligència. Cada cop que diuen que iniciem la remuntada deixen clar que encara ens enfonsarem més. Si els indicis fossin clars, no caldria pregonar-los.

El cas és que vaig acabar sentint-me a mi mateix com deia que, d'aquí a uns anys, necessito que els joves d'avui treballin, i no pas que acabin convertits en una colla de vagarosos sense ofici ni benefici, perquè el dia de demà vull cobrar la jubilació. Amb una població envellida que cada cop allarga més l'esperança de vida, i unes xifres de l'atur que posen els pèls de punta, tot fa pensar que aviat no hi haurà prou gent cotitzant per pagar, cada mes, aturats i pensionistes. Si no hi ha una remuntada del mercat laboral, el sistema pot petar. Si els estudiants d'avui no troben feina demà, els treballadors d'avui no podrem jubilar-nos. Som, per tant, els primers interessats en propiciar un escenari que garanteixi un futur acceptable a la propera fornada de treballadors. Si ells no tenen oportunitats, nosaltres serem un destorb, una nosa massa costosa de mantenir.